

ע"פ 49677/10/19 - זויה ביבליק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 49677-10-19 ביבליק נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 14210295771

בפני כבוד השופט אברהם בולוס
מערכת זויה ביבליק
נגד מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

1. לפניי ערעור על חומרת העונש בגזר דינו של ביהמ"ש לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר-גינת) מיום 8.8.19 (להלן: **גז"ד**).
2. המערערת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") ותקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**").
בעקבות כך, ולאחר שמיעת טענות הצדדים לעונש, ביהמ"ש קמא בגז"ד מצא כי מתחם העונש ההולם הינו עונש הכולל רכיב פסילה של שנתיים (פסילת המינימום הקבועה בחוק) ומאסר מותנה, ועד פסילה בפועל למשך 6 שנים ומאסר בפועל לתקופה של שנה.
- לאחר שביהמ"ש קמא שקל את טיעוני הצדדים ונתן את דעתו לכלל הנסיבות הוא הטיל על המערערת פסילה בפועל מלנהוג למשך 28 חודש, פסילה על תנאי למשך 6 חודשים לתקופה של 3 שנים, מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים וגם תשלום קנס בסך 5,000.
3. עם גז"ד המערערת לא השלימה והגישה את הערעור שמונח בפניי כעת. לטענת המערערת ביהמ"ש קמא החמיר עמה והיה נכון להסתפק בתקופת פסילה בפועל שלא תעלה על 8 חודשים. כל זאת, כך נטען, נוכח היעדר עבר פלילי ותעבורתי והשלכתו הקשה של עונש הפסילה על תפקודה גם במסגרת עבודתה.
4. מנגד, המשיבה הזכירה את עונש המינימום הקבוע בסעי' 39א לפקודה והעומד על 24 חודשי פסילה בפועל,

והוסיפה כי העונש הינו בהחלט מאוזן נוכח חומרת העבירה, ולא מצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

5. תחילה אזכיר, כי ביהמ"ש העליון עמד לא אחת על המסוכנות הרבה הגלומה בנהיגה בשכרות - נהיגה המסכנת חיים. הדבר, כפי שנקבע רבות, מחייב נקיטה בענישה מחמירה, מרתיעה המעבירה מסר תקיף, וזאת כחלק מתרומתו של ביהמ"ש במיגור נגע זה: **"נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנוהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. על-כן, יש לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ולהעניש בחומרה נהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכרות"** (רע"פ 6439/06 קריטי נ' מדינת ישראל (19.10.06); ראו גם: רע"פ 3351/09 שמרית משה נ' מדינת ישראל, פס' ה (7.5.09); רע"פ 2508/11 סמולנסקי נ' מדינת ישראל (31.3.11); רע"פ 5510/12 אסף בון נ' מדינת ישראל (18.7.12)).

6. זו גם עמדת המחוקק אותה ראה לגלות, בין היתר, בקביעת עונש מינימום בסע' 39א לפקודה תוך הגבלת שיקול דעתו של ביהמ"ש (רע"פ 2829/13 מור מוריאל נ' מ"י, פס' 13 (29.4.13); רע"פ 3638/12 ווקנין נ' מדינת ישראל, פס' ח (6.6.12); רע"פ 5911/13 נעמה חסון נ' מדינת ישראל, פס' 7 (8.9.13). אמנם המחוקק הותיר לביהמ"ש אפשרות להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר מפסילת המינימום, אלא שעסקינן בחריג ובסמכות שנכון להפעילה על דרך הצמצום ובקיומם של טעמים כבדי משקל: **"בהתאם לכך, נפסק כי השימוש בסמכות לסטות מעונש הפסילה המינימאלי שמור למקרים חריגים ביותר"** (רע"פ 5613/09 אסרף נ' מדינת ישראל, פס' 4 (14.7.09); ראו גם: רע"פ 8387/06 אמרה איילא נ' מדינת ישראל (1.11.06); רע"פ 5717/08 רוברט ראש-גדוליאן נ' מדינת ישראל (10.9.2008)).

7. במקרה זה המערערת עצמה לא הצביעה על נסיבות מיוחדות וחריגות שיצדיקו את הסטייה מעונש החובה. אין די בכך שהמערערת הינה נורמטיבית ונעדרת כל עבר פלילי או תעבורתי כדי להקים את החריג ולהצדיק סטייה, שכן ללכת בדרך הישר מצופה מכל אזרח.

8. למרות זאת, ובהיותי ער להלכה לפיה ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש שנקבע ע"י הערכאה הדיונית אלא במקרים מיוחדים ובקיומה של טעות בולטת, אני סבור כי במקרה זה ונוכח נסיבותיה האישיות של המערערת והיעדר כל עבר, תעבורתי או פלילי, היה נכון להעמיד את העונש ברף התחתון של המתחם אותו קבע ביהמ"ש קמא - היינו ברכיב הפסילה בפועל להסתפק בעונש המינימום.

9. לאור האמור לעיל, מקבל את הערעור חלקית בכך שרכיב הפסילה בפועל מלנהוג יעמוד על 24 חודשים, חלף 28 חודשים שנקבעו בגז"ד של ביהמ"ש קמא.

יתר רכיבי העונש, מסקנותיו וקביעותיו של ביהמ"ש קמא ישארו בעינם.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים

ניתן היום, ט' חשוון תש"פ, 07 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.